

Съ обявяването на руско-турската война, въ 1828 г., частъ отъ турскитѣ войски на пѣтъ за Дунава сж минали прѣзъ Сливенъ и подушватъ сливенскитѣ приготвления. Селимински прѣдугадилъ сждбата си, ако бжде уловенъ, още повече че билъ търсенъ, и избѣгва въ Пловдивъ (Юлий 1828 г.). Тукъ той прѣстоялъ цѣла година като директоръ на тамошното училище и се връща въ Сливенъ чакъ когато руситѣ влѣзли въ града (Августъ 1829 г.). До Априль 1830 г. той билъ въ Сливенъ, ржководителъ на младата партия и главенъ сподвижникъ на идеята за прѣселването на сливенци въ Русия (а не въ Ромъния).¹⁾

На първо врѣме отива въ *Галацъ*, а отъ тамъ въ Букурещъ (1831 г.), за да бжде по-близо до болшинството на прѣселенитѣ си съграждани. Въ Букурещъ е билъ главенъ учителъ до 1833 г., а отъ тамъ се отправя за *Руше-де-веде*, като частенъ учителъ на тамошнитѣ българи. Отъ тукъ, теглилата на сливенци въ „Новия Сливенъ“ (*Берязка*, до Плоещъ) го повикватъ въ послѣдния градъ (1835 г.), дѣто е билъ избранъ за *генераленъ пълномощникъ* на казаната колония (1836 г.). Въ Плоещъ той е билъ сжщеврѣменно и учителъ на прѣселенитѣ тамъ сливенци²⁾.

Вече когато сливенци отъ Берязка се заселватъ въ Плоещъ, а други отъ тѣхъ се връщатъ въ „тракийския“ Сливенъ, Селимински заминава за Атина (1840 г.), да слѣдва медицината. Тамъ той става душата на патриотическия български кржжокъ отъ учащи се младежи. Въ 1844 г. отишълъ въ Италия, за да довърши наукитѣ си въ Флоренция, а въ края на 1845 г. е билъ провъзгласенъ за „*doctor in medicina e Chirurgia*“ отъ Сиенския университетъ. Отъ тукъ ний вече го срѣщаме лѣкаръ на частна практика въ Букурещъ до 1848 г., слѣдъ което е билъ назначенъ окржженъ лѣкаръ въ Браила. Именно тукъ го заварва Кримската война и още на първия неинъ зовъ (1853 г.), той сформирувалъ единъ доброволчески отрядъ отъ 1200 души българи (1854 г.). Както ще се види, тия волентири, между които имало много отъ Сливенъ, сж достигнали числото 4,000 души. Както винаги, въ Русия е имало и дълбоки невѣжи, защото въ военнитѣ имъ списъци тия български отряди били наречени: *греческій волентирскій баталіонъ*.³⁾

¹⁾ Както ще се види, Селимински е билъ изпърво горещъ русофилъ.

²⁾ Дѣдо Нойко разказва, че Селимински заедно съ Х. Нойко ходѣлъ отъ село въ село изъ Влашко, дѣто имало прѣселени българи, и ги съвѣтвалъ да си „държатъ вѣрата“, т. е. да не се поддаватъ на чужди влияния. По тоя начинъ тѣ не допуснали влаха Логотетъ Илия да стане учителъ въ село Дудещи (до Букурещъ), дѣто покрай сливенци имало заселени и котленци и ичеренци.

³⁾ Ср. По б. - О п ѣ л ч. I, 6. Прѣзъ сжщата война Палаузовъ, то-